

Arrest

nr. 263 390 van 8 november 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat A. LOOBUYCK en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. U huwde met Z.L. (...) en samen hebben jullie één minderjarige zoon A.M. (...). In 1381 (= Iraanse kalender, stemt overeen met 2002/2003 volgens de Gregoriaanse kalender) werd u veroordeeld door de rechtbank wegens alcoholbezit. Vervolgens werd u tijdens de opstanden in het jaar 1388 (2009/2010) vier weken vastgehouden en gemarteld. Beide incidenten waren voor u geen reden om Iran te verlaten, maar in de nasleep van uw vrijlating ontwikkelde u darmkanker. De laatste vier jaren van uw verblijf in Iran zorgde u voor uw ouders: uw moeder leed de laatste twee jaar aan Alzheimer en ook uw vader was ziek. In bahman 1395 (januari/ februari 2017) stierf uw moeder en in farvardin 1396 (maart/april 2017)

uw vader. Op de begrafenis van uw vader sprak u met Vigen E. (...), een gemeenschappelijke kennis van u en uw vader. Hij is een orthodoxe Armeniër die u al meer dan twintig jaar kent en bij wie u uw alcohol kocht. Vigen merkte op dat u erg van streek was en nodigde u uit bij zijn thuis om over het verlies van uw vader te spreken. Een week à tien dagen later nam u contact op met Vigen en ging u naar zijn winkel. Twee vrienden van hem, Varoush en Edik, waren ook aanwezig. Varoush is net als Vigen een orthodoxe Armeniër, Edik is een Armeense protestant. Ze hebben voor u gebeden en jullie hebben veel gepraat. Vigen zei u dat u altijd mocht langskomen en Edik nodigde u uit op de bijeenkomsten van zijn huiskerk. Tien dagen later contacteerde u Edik en gaf u aan dat u bereid was om nog eens af te spreken. Hij vroeg u om hem drie à vier dagen later, de eerste week van ordibehesht 1396 (april 2017), op te halen waarna hij u voor het eerst meenam naar een soort huiskerkbijeenkomst. U had dit niet meteen door: Edik sprak immers niet van een huiskerk en het leek voor u meer op een samenkomen onder vrienden. Er werd gebeden en de aanwezigen condoleerden u met de dood van uw vader. Er werd ook alcohol geconsumeerd en jullie luisterden naar zowel christelijke als niet-christelijke muziek. Drie à vier dagen later nam Edik opnieuw contact met u op en vroeg u of het gesprek effect had gehad waarop u bevestigend antwoordde. U sprak opnieuw met Edik af en de tweede keer dat u naar zo'n bijeenkomst ging leek het effectief meer op een christelijke bijeenkomst. Sindsdien ging u regelmatig, om de twee à drie weken, naar de huiskerk. Vanaf uw vierde bezoek aan de bijeenkomsten had u volledig door in wat voor setting u zich bevond. Rond mordad 1396 (juli/ augustus 2017) - u ging ondertussen zo'n zeven à acht keer naar de huiskerk - vertelde u aan uw schoonzus Farzaneh, de zus van uw echtgenote, dat u zich bezighield met het christendom. U wist dat ze ervoor open zou staan: ze had in het verleden een zelfmoordpoging ondernomen en was mentaal niet stabiel. U wou haar de rust geven die u zelf door het christendom had ontvangen. Farzaneh sprak vervolgens iets te enthousiast over het christendom met vrienden en haar stiefmoeder Fatemeh – Farzaneh woonde nog thuis bij haar vader en stiefmoeder -, pikte de gesprekken op. Fatemeh is een strikt gelovige moslim en haar moeder is werkzaam bij de Basij (mobilisatie der verdrukten). Fatemeh zette Farzaneh zelfs uit huis en pas na bemiddeling door de politie werd ze weer in huis toegelaten. Fatemeh belde uw echtgenote op met de vraag of u christelijke zaken had besproken met Farzaneh, wat zij ontkende. Ze wist toen nog niets van uw bekering en zei haar dat u wellicht een grapje maakte. Op 5 aban 1396 (27 oktober 2017) werd u door Yousef en Ayoub, twee andere huiskerkleden, gedoopt in een kelder. Dit was voor u uw eigenlijke bekeringsdatum. Begin azar 1396 (november/december 2017) maakte u met uw vrouw een reisje naar Isfahan en vertelde u haar over uw bekering. U nam haar mee naar kerken die openbaar waren voor toeristen. Enkele dagen nadat jullie terugkwamen uit Isfahan vertelde u ook aan uw familie, i.e. aan Shanaz, Hossein en zijn zoon, Farzaneh en Fariba, dat u zich had bekeerd tot het christendom. In die periode vond Fatemeh de handgeschreven christelijke notities die u had geleend aan Farzaneh. In de ruzie die zich daarna tussen Farzaneh en Fatemeh ontspon, zei Farzaneh aan haar stiefmoeder dat u zich bekeerd had en gedoopt was. Eén of twee dagen later belde Fatemeh naar uw echtgenote en zei haar dat u zich had bekeerd. Uw echtgenote bevestigde dat u christen geworden was en er ontstond een ruzie. Ook uw doop kwam ter sprake. Op 23 azar 1396 (14 december 2017) hoorde uw echtgenote van haar vader, i.e. de man van Fatemeh, dat jullie in de problemen zouden komen door uw bekering. U besloot met uw gezin onder te duiken bij familie. Eén week later namen jullie contact op met de conciërge om te weten te komen of er effectief problemen waren ontstaan en of jullie niet voor niets jullie woning hadden verlaten. De conciërge van het gebouw vertelde jullie dat er een inval had plaatsgevonden door de autoriteiten waarbij onder meer uw laptop, computer en notitieboeken werden meegenomen. Hierna contacteerden jullie de school van uw zoon en kwamen jullie te weten dat de autoriteiten daar op 25 azar 1396 (16 december 2017) langsgesproken waren. Uw echtgenote nam ook nog contact op met haar werk, waar de autoriteiten eveneens langsgesproken waren. Ongeveer een week later besloten jullie om weg te vluchten uit Iran en reisden jullie met jullie eigen paspoort met een visum voor Italië naar België. Jullie kregen hierbij de hulp van een smokkelaar. Op 16 januari 2018 kwamen jullie aan in België en bij aankomst verbrandde u uw paspoort. Op 1 februari 2018 dienden u en uw echtgenote een verzoek om internationale bescherming in. Eén tot drie maanden na aankomst in België nam u opnieuw contact op met de conciërge van uw gebouw. U vernam dat de autoriteiten nog één à twee keer langsgesproken waren om naar u te informeren. Twee dagen na aankomst in België stapte u voor het eerst een gewone kerk in Roeselare binnen. Vervolgens ging u met een vriend éénmalig naar een kerk in Dadizele en ging u nogmaals naar de gewone kerk in Roeselare. In januari 2018 bracht u ook een bezoek aan de Iraanse kerk in Roeselare. Deze kerk beviel u niet en u besloot niet meer te gaan. Midden maart 2018 ging u voor het eerst naar de evangelische kerk in Brugge. Deze kerk beviel u wél en u bleef gaan. U volgde een vijftiental keren Bijbelstudie en liet u op 20 januari 2019 dopen. Op heden volgt u de misvieringen vooral online. U vreest bij terugkeer naar Iran omwille van uw geloofsovertuiging geëxecuteerd te worden.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw shenasnameh (geboorteboekje) en die van uw zoon; een kopie van jullie huwelijksakte, foto's van de martelingen genomen na uw vrijlating in 1388, een verslag van een coloscopie in Iran d.d. 6/7/1388 (28 september 2009), een medisch attest van een maag-, darm- en leverspecialist uit het AZ Delta waaruit blijkt dat u sinds 2000 last heeft van colitis ulcerosa en hiervoor sinds 2007 een medicamenteuze therapie volgt, twee brieven van twee vrienden die uw goede integratie in België benadrukken, uw doopcertificaat d.d. 20 januari 2019, een aanbevelingsbrief d.d. 1 november 2020 van de Evangelische kerk in Brugge waarin staat dat u sinds maart 2018 trouw naar de kerk komt, een YouTube-link naar een online-kerkviering, enkele foto's van u tijdens de kerkdiensten of tijdens activiteiten van de kerk, een foto van u en uw voetbalploeg, een screenshot van de facebookpagina van Vigen en een facebookpost van Vaneh E. (...) waarin zijn vader Vigen getagd is.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Vooreerst kan er aan uw bekering tot het christendom in Iran geen geloof gehecht worden.

Zo zijn uw verklaringen over de persoon die u zou overtuigd hebben om u te bekeren niet meteen coherent. U stelde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat het uw vriend Vigen was die u overtuigde om u te bekeren tot het protestantisme (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat het dankzij Vigen was, die geen protestant was maar een orthodox, dat er een ontmoeting tussen u en Edik plaatsvond, maar dat het Edik was die u het (protestantse) christendom leerde kennen, die u de weg naar de protestantse huiskerk wees en die u overtuigde om u te bekeren (CGVS, p. 13-14, p. 24 en p. 26-27). Nadat Vigen het contact met Edik had geregeld, was uw contact met hem zoals vroeger: u kocht nog steeds uw alcohol bij hem of bezocht hem indien u een probleem had met uw auto; in de huiskerk zag u hem niet (CGVS, p. 13, p. 15 en p. 26).

Voorts is het opmerkelijk dat u weinig informatie had over Edik, de persoon die u, althans volgens uw verklaringen op het Commissariaat-generaal, overtuigd zou hebben van uw nieuwe geloof, en over uw medehuiskerkgenoten. U wist weliswaar dat Edik een protestants-christelijke Armeniër was – wat speciaal was aangezien 95 procent van de Iraanse Armeniërs orthodox zijn – maar waarom hij protestant was wist u niet (CGVS, p. 26). Ook wist u niet waarom Edik na enige tijd soms later of soms zelfs niet meer naar de huiskerk kwam en had u geen idee hoe hij zijn geloof beleefde wanneer hij niet naar een huiskerk ging. U stelde dat hij misschien naar andere kerken ging, maar zeker wist u dit niet (CGVS, p. 32). Verder wist u dat Yousef de herder was van de huiskerk, maar waarom hij deze functie bekleedde wist u niet. Voorts wist u dat hij ook een bekeerde christen was, al wist u niet sinds wanneer noch heeft u hier vragen over gesteld (CGVS, p. 32). Verder wist u niet waarom uw medehuiskerkgenoot Ali niet gedoopt werd toen u werd gedoopt (CGVS, p. 33). Hij was immers ook een nieuwkomer in uw huiskerk en was, net als u, nog geen christen. U wist louter dat hij nog geen complete beginner was, maar meer wist u hier niet over (CGVS, p. 13 en p. 35). Uw opmerkelijk gebrekkige informatie over uw huiskerkgenoten, daar waar u naar eigen zeggen gedurende vele maanden naar de huiskerk zou zijn gegaan, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweerde huiskerkgang.

Daarnaast blijkt uit uw beweringen dat u zich zowel in Iran als in België liet dopen. U omschreef beide doopsels als gelijkaardig en niet speciaal (CGVS, p. 33-34 en p. 37, doopattest d.d. 20 januari 2019). Nochtans aanvaarden de meeste christelijke kerken geen tweede doopsel. Dit geldt ook voor de Belgische kerk waar u bij aangesloten bent. Volgens Patrick Couchement, de voorganger van uw evangelische kerk die u volgens uw doopcertificaat heeft gedoopt, gelooft zijn kerk immers in het principe van een éénmalige doop. Hiervan kan volgens hem slechts in uitzonderlijke gevallen worden afgeweken: wanneer men onder druk werd gezet om zich in het buitenland te laten dopen, indien men niet tevreden was van de doop in het buitenland en indien men stelt dat de doop in het buitenland niet oprecht was. Bovendien kon hij zich niet herinneren of hij in de afgelopen jaren iemand die reeds gedoopt was in het buitenland een tweede keer heeft gedoopt in België. Uit uw verklaringen blijkt allesbehalve dat u zich in Iran onder druk liet zetten om u te laten dopen, dat u niet tevreden was over uw doop – u zag dit zelfs als het startpunt van uw bekering – en naar eigen zeggen heeft u zich in Iran

oprecht bekeerd tot het christendom. Nergens voldoet u hier aan de voorwaarden waarbij een herdoop voor u mogelijk zou zijn in de kerk van Brugge. De vaststellingen dat u niet aan de voorwaarden voldeed om opnieuw gedoopt te worden en dat de voorganger van uw kerk zich bovendien niet eens herinnert dat hij de afgelopen jaren een herdoop heeft uitgevoerd waardoor het erop lijkt dat hij niet op de hoogte werd gebracht van uw eerste doopsel, ondermijnen dan ook in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw beweerde eerste doopsel (waardoor het overigens evenmin aannemelijk is dat uw schoonzus in de ruzie met haar stiefmoeder die al jullie problemen heeft veroorzaakt over dit doopsel zou gesproken hebben (CGVS, p. 20-21)).

Verder legden u en uw echtgenote onderling ook nog tegenstrijdige verklaringen af over het moment dat u uw bekering publiekelijk kenbaar maakte. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde uw echtgenote dat zij helemaal niet op de hoogte was van uw bekering tot het christendom tot u op een dag op een familiebijeenkomst aan iedereen die aanwezig was vertelde dat u zich had bekeerd (CGVS-vragenlijst, echtgenote, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal stelden zowel u als uw echtgenote evenwel dat u uw bekering aan haar bekend maakte tijdens jullie reis naar Isfahan (CGVS, p. 5; CGVS echtgenote, p. 5) en u enkele dagen later op een familiefeest aan de rest van uw familie vertelde over uw bekering (CGVS, p. 6). Betreffende de aanwezigen op dit familiefeest sloop er tussen jullie verklaringen bovendien nog een bijkomende tegenstrijdigheid. Zo stelde uw echtgenote op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw stiefmoeder Fatemeh hierbij aanwezig was (CGVS-vragenlijst ingevuld op de DVZ, echtgenote, vraag 3.5). Uzelf verklaarde dat uw zus Shanaz, haar man Hossein, haar zoon en uw schoonzussen Farzaneh en Fariba aanwezig waren; Fatemeh was niet aanwezig (CGVS, p. 6). Jullie tegenstrijdige verklaringen over het publiekelijk bekendmaken van uw bekering zetten niet alleen de geloofwaardigheid van het publieke bekendmaken van uw bekering op de helling, maar bijkomend de geloofwaardigheid van uw bekering zelf.

Aansluitend hierbij is het vreemd dat u een paar maanden na de start van uw bekeringsproces, i.e. in mordad 1396 (juli/augustus 2017) uw schoonzus, i.e. de zus van uw echtgenote, al op de hoogte bracht van uw bekering (CGVS, p. 4, p. 7-8 en p. 15), maar uw echtgenote zelf pas maanden later, i.e. begin azar 1396 (november/ december 2017), erover vertelde (CGVS, p. 5-6). Dat u eerst uw schoonzus besloot in te lichten, die op dat moment samenwoonde met haar strikt gelovige stiefmoeder Fatemeh (CGVS, p. 8 en p. 21) wiens moeder werkzaam is bij de Basij (CGVS, p. 10 en p. 22), en niet eens uw echtgenote, die zo lang u haar kent niet religieus was, op de hoogte bracht noch bij haar polste wat ze ervan dacht dat u met uw schoonzus over het christendom zou spreken (CGVS, p. 5), komt weinig overtuigend over. Dat de mentale toestand van uw schoonzus slecht was en zij veel problemen had met haar stiefmoeder, waardoor u haar probeerde te helpen door haar de rust van het christendom over te brengen (CGVS, p. 8 en p. 25), doet hieraan geen enkele afbreuk. Het is in dit verband overigens eigenaardig dat, toen uw schoonzus enthousiast op uw predikwerk reageerde, u oordeelde dat ze te enthousiast was en dat u ze ondanks haar uitdrukkelijke vraag en ondanks uw intentie om haar de rust van het christendom over te brengen die u zelf ook ervaarde (CGVS, p. 27 en p. 29) niet naar de huiskerk liet meegaan (CGVS, p. 15). Ook uw bevreemdende houding ten aanzien van uw echtgenote en ten aanzien van uw schoonzus tast de geloofwaardigheid van uw beweerde bekeringsactiviteiten en dus van uw bekering zelf aan.

Over uw publieke verklaringen over uw nieuwe geloofsovertuiging kan nog toegevoegd worden dat u zelf verklaarde dat 'elk mens met gezond verstand in Iran weet dat dat (i.e. informatie over bekeringen) niet doorverteld mag worden' (CGVS, p. 29). U wist dankzij de job van uw echtgenote als advocate wat bekeerlingen in Iran meemaken en wat ze in Iraanse gevangenissen met bekeerlingen doen (CGVS, p. 5) en tijdens jullie reis naar Isfahan stelde uw echtgenote expliciet dat uw bekering gevaarlijk was en vroeg ze u waarom u dit had gedaan (CGVS, p. 6). Dat u gelet hierop toch het risico nam om op familiefeesten over uw bekering te spreken – christelijk proselitisme, zo blijkt tevens uit de beschikbare informatie, is in Iran strikt verboden –, kan dan ook moeilijk overtuigen. In dit verband is het ook totaal onaannemelijk dat uw vrouw, hoewel zij als advocate wist welk triest lot bekeerlingen was beschoren en zij zich net als u bewust was van de risico's, op een bepaald moment in Iran wel samen met u had afgesproken dat jullie uw bekering niet meer zouden ontkennen (CGVS, p. 5 en 22).

Tot slot had u erg weinig informatie heeft over de actuele geloofsbeleving van uw schoonzus Farzaneh. Zo stelde u dat Farzaneh al twee jaar christen is maar weet u niet hoe ze momenteel haar geloof beleeft in Iran, of ze door haar bekering problemen ondervindt en of ze omwille van haar bekering Iran wil verlaten. Dat u dit allemaal niet weet, maar zelf wel aanhield dat u de belangrijkste rol speelde in haar bekeringsproces (CGVS, p. 24-25), is weinig begrijpelijk. Voorts is het opvallend dat u aanvankelijk niet wist of Farzaneh in Iran naar een huiskerk ging (CGVS, p. 21), maar even later plots stelde dat zij wel naar een huiskerk ging (CGVS, p. 25). Uw gebrek aan informatie en deze tegenstrijdigheid doen dan ook vragen rijzen over uw beweerde belangrijke rol die u uitoefende in Farzanehs bekeringsproces, temeer omdat uw echtgenote wel nog contact heeft met haar (CGVS echtgenote, p. 6) en ook u na

aankomst in België nog contact met haar had: u hielp haar en stuurde informatie door (CGVS, p. 24). Uit niets blijkt dan ook dat u zich niet naar haar (geloofs)activiteiten had kunnen informeren.

Gelet op uw incoherente verklaringen over de persoon die u van het christendom zou hebben overtuigd, gelet op uw beperkte informatie over uw medehuiskerkgenoten, gelet op uw onaannemelijke herdoop, gelet op jullie risicovolle houding die in een Iraanse context zeer weinig plausibel is en gelet op uw gebrekkige informatie over het religieuze parcours van uw schoonzus die nochtans onder uw invloed zou bekeerd zijn en met wie u vanuit België nog contact had, kan er aan uw beweerde bekering in Iran geen geloof meer worden gehecht.

Bijgevolg kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering dat de stiefmoeder van uw echtgenote via uw schoonzus uw bekering te weten is gekomen, waardoor er evenmin nog geloof gehecht kan worden aan de hierdoor ontstane problemen. Dat hieraan geen geloof gehecht kan worden, blijkt tevens uit de volgende vaststellingen.

Zo is het, betreffende de eerste keer dat de stiefmoeder van uw echtgenote uw schoonzus buitenzette nadat ze een gesprek met christelijke inhoud had opgevangen, in een Iraanse context waarbij geloofsafval door de autoriteiten streng bestraft wordt bijzonder vreemd dat uw schoonzus het risico zou genomen hebben om de politie in te schakelen zou hebben om terug toegang te krijgen tot de woning van haar stiefmoeder die haar even daarvoor omwille van haar christelijke gesprekken had buitengezet (CGVS, p. 21).

Voorts komt het eigenaardig over dat toen de stiefmoeder van uw echtgenote de handgeschreven notities bij Farzaneh had gevonden en uw schoonzus haar had gezegd dat u zich had bekeerd waarop de stiefmoeder onmiddellijk naar uw echtgenote belde, uw echtgenote, zelfs al was dit in een ruzie waarbij ze boos was, aan haar stiefmoeder zomaar bevestigd zou hebben dat u inderdaad was bekeerd (CGVS, p. 16; p. 22). Uw echtgenote wist immers dat (de familie van) haar stiefmoeder Fatemeh actief was bij de Basij en zij wist zelf ook dat het problematisch was indien er informatie over uw bekering aan de moeder van stiefmoeder Fatemeh zou worden doorgegeven (CGVS echtgenote, p. 7). Bovendien wist uw echtgenote eveneens dat haar zus Farzaneh al eens was buitengezet door Fatemeh omdat uw mogelijke bekering ter sprake was gekomen.

Verder sloop er een opvallende incoherentie in uw verklaringen betreffende Fatemehs houding nadat ze uw bekering had ontdekt. Aanvankelijk verklaarde u dat zij zou gezegd hebben dat ze niet u, maar enkel de andere kerkgangers iets wilde aandoen (CGVS, p. 22). Even later verklaarde u evenwel niet te weten of ze op de hoogte was van uw huiskerkgang (CGVS, p. 32). Deze twee uitspraken zijn moeilijk met elkaar te verzoenen.

Betreffende uw stelling dat uw schoonvader en zijn echtgenote Fatemeh omwille van de problemen die ze voor jullie had veroorzaakt intussen gescheiden zijn – u vermoedt dat Fatemeh tijdens een ruzie met uw schoonvader haar verantwoordelijkheid voor jullie problemen heeft bekend – (CGVS, p. 21; p. 23), kan er nog opgemerkt worden dat, gevraagd naar scheidingsdocumenten die de identiteit van Fatemeh en de breuk tussen haar en uw schoonvader konden staven (CGVS, p. 23), u deze stukken vooralsnog niet heeft overgemaakt, waardoor u enerzijds het bestaan van Fatemeh en anderzijds de scheiding ten gevolge van uw uitgelekte bekering niet heeft aangetoond.

Vervolgens komt uw houding ten aanzien van Edik, de persoon die u kennis liet maken met het christendom, nadat u in de problemen was gekomen merkwaardig over. U stipte enerzijds aan dat u zich na uw vertrek uit Iran naar hem probeerde te informeren via Vigen, Rafic en Raymon, maar dat het niet is gelukt. Ook via sociale media kreeg u hem niet te pakken. Dat u zich na uw vertrek uit Iran wel naar hem probeerde te informeren maar dat u toen u nog in Iran was niet eens met hem contact probeerde op te nemen om hem bijvoorbeeld te waarschuwen dat u in de problemen was gekomen en om aldus eventueel onheil voor hem te voorkomen (CGVS, p. 30), doet wederom vragen rijzen over de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen ten gevolge van het uitlekken van uw bekering.

Verder blijkt uit uw verklaringen tevens dat u, sinds uw aankomst in België, geenszins op de hoogte bent van eventuele juridische procedures die tegen u zouden lopen. Nochtans onderhoudt u met uw familie telefonische contacten. Zo wist u niet of er ooit een aanhoudingsbevel tegen u is geweest en raadpleegde u nooit uw elektronische juridisch dossier. U informeerde zich evenmin via een advocaat of via de vroegere collega's van uw echtgenote, die advocate was (CGVS, p. 23-24). In het verlengde hiervan is het overigens vreemd dat u niet eens wist of er ooit familieleden problemen kregen n.a.v. uw bekering en of zij werden meegenomen voor ondervraging. Dat u zich niet bij uw zus wil informeren omdat zij te oud is om haar hiermee lastig te vallen (CGVS, p. 24), kan bezwaarlijk als afdoende uitleg voor uw gebrek aan informatie hierover worden beschouwd. Uw zus is immers op de hoogte van uw bekering, net als uw stiefzus (CGVS, p. 6). Uw desinteresse voor uw eventuele juridische problemen en voor de eventuele problemen van uw familieleden ten gevolge van uw bekering tast opnieuw de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen aan. Van een verzoeker om internationale bescherming

kan immers in alle redelijkheid verwacht worden dat hij zich zo volledig mogelijk informeert naar al deze elementen die enigszins in verband staan met de kern van zijn vrees,

Tot slot dient nog op uw legaal vertrek uit Iran gewezen te worden (CGVS, p. 10-11). Volgens uw verklaringen had u nul risico op een reisverbod aangezien u volgens uw informatie nog niet veroordeeld was bij de rechtbank waardoor u gewoon legaal het land kon verlaten (CGVS, p. 11). Aangezien u, zoals reeds aangegeven, geen enkele informatie had over eventuele aanhoudingsbevelen tegen u, komt het loutere gegeven dat u, ofschoon de autoriteiten duidelijk naar u op zoek waren – ze waren al langs geweest bij u thuis, in de school van uw zoon en op het werk van uw echtgenote (CGVS, p. 16) –, het ongelooflijke risico heeft genomen, nota bene met een Bijbel in jullie bagage (CGVS, p. 25-26), om legaal het land te verlaten zo onwaarschijnlijk over dat er geen geloof meer aan uw beweerde problemen ten gevolge van uw bekering gehecht kan worden. Ook het feit dat een smokkelaar u hierbij zou hebben begeleid, zoals uit uw verklaringen blijkt (CGVS, p. 10-11), kan dit door jullie genomen risico om legaal onder jullie eigen identiteit te reizen niet minimaliseren. Immers, uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal blijkt dat een vertrek waarbij omkoping een rol zou spelen quasi onmogelijk is, aangezien de vele controles zulks zeer duur en complex maken.

Volledigheidshalve kan nog gewezen worden op jullie bevreemdende verklaringen over (de vernietiging van) jullie paspoort. U verklaarde dat jullie jullie paspoorten na jullie aankomst in België in Roeselare op aanraden van de smokkelaar hebben verbrand (CGVS, p. 11). Uw echtgenote stelde op de Dienst Vreemdelingenzaken echter dat het paspoort werd verscheurd (verklaring DVZ echtgenote, vraag 28); op het Commissariaat-generaal zei ze dat u ook haar paspoort vernietigde, maar wist ze totaal niet hoe. Geconfronteerd met haar tegenstrijdige verklaringen reageerde zij dat zij nooit zoiets verklaard heeft op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS echtgenote, p. 8). Een loutere ontkenning kan echter evenmin als afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid beschouwd worden. Jullie incoherente verklaringen over (de vernietiging van) jullie paspoort doen dan ook sterk vermoeden dat jullie jullie paspoorten wensen achter te houden, mogelijks omdat hierin informatie opgenomen staat die niet in overeenstemming te brengen is met de inhoud van jullie verklaringen op het Commissariaat-generaal. Het geheel van bovenstaande motieven noopt ertoe te besluiten dat er aan uw asielrelaas niet het minste geloof meer kan worden gehecht.

Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een bijzonder negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Dat u na uw aankomst in België een kerk frequenteert, en uit uw verklaringen opgemaakt kan worden dat u deze geloofsbelijdenis linkt aan uw bekering in Iran, terwijl deze bekering in Iran niet geloofwaardig is, toont aan dat er aan uw beweegredenen om in België actief te zijn in de Evangelische kerk in Brugge geen enkel geloof gehecht kan worden en dat u bijgevolg eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België religieus actief bent en dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven.

Zelfs al wordt niet ontkend dat u enige kennis over het christendom heeft – kennis kan via studie vergaard worden, waardoor dit gegeven op zich de oprechtheid van uw bekering niet aantoonst –, blijkt uw onoprechte bekering in België tevens uit het feit dat bezwaarlijk gesteld kan worden dat u in de coronaperiode actief de online kerkdiensten opvolgt. Gevraagd naar welke Bijbelteksten er besproken werden tijdens de laatste viering stelde u dat u veel overuren had gedaan en hard moest werken, waardoor u belet werd de misvieringen bij te wonen. U verklaarde dat u soms van 14u tot 1u 's nachts werkte. Gevraagd wat u belette om de vieringen in de ochtend te volgen, zei u opnieuw dat u hard aan het werk was (CGVS, p. 37-38). Dat u de tijd niet vond om buiten uw job deel te nemen aan online vieringen, wijst niet meteen op een diepgewortelde religieuze overtuiging.

Betreffende uw opmerking dat u op uw facebookpagina geloofsactiviteiten heeft en dat u niet met zekerheid kan weten of de Iraanse autoriteiten hiervan al dan niet op de hoogte zijn aangezien uw profiel openbaar is (CGVS, p. 23) en betreffende uw opportunistische geloofsactiviteiten in België, blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit evenwel niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten – uw bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat u zich bij terugkeer als christen zal gedragen –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat, aangezien u de oprechtheid van uw beweerde bekering tot het christendom niet heeft aangetoond, uit niets blijkt dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om de christelijke inhoud van uw sociale media te wissen.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen slaagde u er niet in om aan te tonen dat uw beweerde bekering tot het christendom in België is ingegeven door een oprechte religieuze overtuiging. Bijgevolg blijkt uit niets dat u zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zal manifesteren als christen of dat u als dusdanig zal worden gezien door uw omgeving.

Betreffende de arrestatie en detentie in 1388, die u met een aantal foto's wenste aan te tonen, kan nog opgemerkt worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u na uw arrestatie zonder meer werd vrijgelaten, dat u sindsdien nog jarenlang kon werken, dat u in de jaren na uw vrijlating ook toegang had tot de nodige gezondheidszorgen en dat u probleemloos legaal het land kon verlaten. Bijgevolg blijkt uit niets dat u bij terugkeer in dit verband een vrees zou moeten koesteren. U bevestigde dit ook, aangezien u expliciet verklaarde dat uw arrestatie in 1388 voor u geen reden was om Iran te verlaten (CGVS, p. 4; 10. Overigens kan er betreffende uw opmerking dat uw darmkanker het gevolg was van deze arrestatie – daarom legde u ook een Iraans bewijs neer van een door u ondergane coloscopie – (CGVS, p. 10; p. 12) opgemerkt worden dat uit uw Belgisch medisch dossier blijkt dat u voor uw darmproblemen reeds sinds 2000 wordt opgevolgd (zie medisch rapport d.d. 19 april 2018).

Betreffende het feit dat uw echtgenote geen religie heeft zolang u haar kent, kan er ten slotte nog opgemerkt worden dat nergens uit jullie verklaringen blijkt dat uw echtgenote in dit verband ooit problemen heeft gekend. Uw echtgenote kon ondanks haar overtuigingen op de arbeidsmarkt terecht – ze werkte achttien jaar als advocate – (CGVS, p. 5; CGVS echtgenote, p. 3-4) en kon legaal het land verlaten. Uit niets blijkt dan ook dat ze bij terugkeer naar Iran omwille van haar areligieuze overtuigingen ook maar enige vrees op vervolging of op ernstige schade zou moeten koesteren.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Aan uw identiteit, nationaliteit, aan de identiteit van uw zoon en aan uw burgerlijke staat wordt niet getwijfeld. De medische documenten uit zowel Iran als België tonen uw medische problemen aan die niet worden betwist. Ook uw goede integratie in België, zoals blijkt uit de twee brieven van uw vrienden wordt niet betwist. Dat u in België werd gedoopt en naar de kerk gaat, zoals uit de neergelegde documenten blijkt, wordt door het Commissariaat-generaal niet ontkend. Het feit dat u ter staving van het doopsel en van uw kerkgang documenten neerlegt wil evenwel niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Uw doopsel en kerkgang dienen immers ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering tot het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de:

“Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

Verzoeker geeft een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de inhoud van de materiële motiveringsplicht en aangaande de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. In dit kader poneert hij op algemene wijze:

“In de mate waarin er zich contradicties en omissies in het verhaal van de verzoekende partij voordoen zijn deze zeker niet van dien aard om tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij te besluiten.”

Waar hem inzake de persoon die hem bekeerde tegenstrijdigheden worden verweten tussen zijn verklaringen bij de DVZ en bij het CGVS, geeft verzoeker vervolgens aan:

“Er is absoluut geen incoherentie in de verklaringen van verzoekende partij. Op de DVZ werd verzoekende partij aangemaand alles zeer kort en bondig uit te leggen en kreeg zij niet de kans om eventuele onduidelijkheden en misverstanden uit te klaren. Pas op het CGVS kon zij haar hele relaas in detail doen. Het was immers Vigen, die verzoekende partij voorstelde aan Edik die haar uiteindelijk

overtuigde om zich te bekeren. Echter, was Vigen er niet geweest, dan zou verzoekende partij Edik nooit hebben ontmoet. Dit is dan ook wat verzoekende partij bedoelde toen zij zei dat het dankzij Vigen was dat zij zich heeft bekeerd. Verwerende partij haalt de woorden van verzoekende partij uit hun context."

Met betrekking tot het aan hem verweten gebrek aan kennis inzake zijn huiskerkgenoten, stelt verzoeker voorts:

"Verzoekende partij begrijpt de redenering van verwerende partij niet. Zij weet zelf maar al te goed hoe gevaarlijk huiskerken zijn in Iran en welke risico's de gelovigen nemen om er af te spreken. Hoe kan zij verwachten dat verzoekende partij op de hoogte is van dergelijke persoonlijke informatie over Edik en Yousef. Waarom iemand niet (meer) naar de kerk komt en/of niet tegelijk met hem gedoopt wordt is geen gespreksstof gezien dat zeer delicaat was om dergelijke vragen te stellen."

Aangaande de motivering inzake zijn tweevoudige doop, doet verzoeker gelden:

"Verwerende partij heeft getracht verzoekende partij en haar pastoor voor voldongen feiten te zetten. De doop in Iran moest in alle discretie gebeuren en verzoekende partij was voortdurend bang en op haar hoede. Hier in België ging zij naar de Evangelische kerk, leerde Nederlands, leerde over de Bijbel en voelde er zich volledig thuis, waardoor ze zich voor een tweede keer liet dopen (wat geen misdrijf is). Ook de woorden van de heer Patrick C. (...) werden volledig uit hun context gerukt en verkeerdelijk geciteerd. De heer C. (...) nam zelf contact op met de raadsman van verzoekende partij en wenst de volgende schriftelijke verklaring te doen:

(...)

Zoals de heer C. (...) aldus aanhaalt is hij compleet verkeerd begrepen en heeft men hem nooit specifiek naar verzoekende partij gevraagd. In zijn huidige verklaring stelt hij overtuigd te zijn dat de bekering van verzoekende partij weldegelijk oprecht is."

Betreffende het moment waarop hij zijn bekering publiekelijk bekend maakte, betoogt verzoeker:

"Ook hier heeft verwerende partij verzoekende partij verkeerd begrepen. Er zijn namelijk 2 verschillende familiefeesten geweest: één thuis in Mordad (waar Fatemeh bij was) en één in Azar. Het familiefeest in Azar was na de terugkeer uit Istahan, en daar was Fatemeh niet bij."

Verzoeker begrijpt verder niet wat er zo vreemd is aan het gegeven dat hij zijn echtgenote niet als eerste inlichtte. *"Immers zij wilde haar echtgenoot in persoon vertellen dat zij haar geloof gevonden had. op het moment dat zij het haar schoonzus vertelde, verbleef verzoekende partij bij haar en heeft zij haar dat verteld in de veronderstelling dat zij haar wat rust zou kunnen brengen indien zij ook haar geloof in het christendom zou vinden."*

Verzoeker vervolgt:

"Verzoekende partij beseft maar al te goed welke gevaren haar bekering inhield. Echter, zij trachtte te leven naar de woorden van Jezus die zegt: 'Ontken mij niet, niemand zet een felle lamp onder de tafel, maar haalt hem eruit zodat iedereen zich bewust is van het licht en de voordelen ervan, is dat afgesproken'."

Omtrent het aan hem verweten gebrek aan kennis en de aan hem verweten tegenstrijdigheid over de geloofsbeleving van zijn schoonzus Farzaneh, voert verzoeker aan:

"Verzoekende partij begrijpt niet wat hier zo vreemd aan is. Zij en haar echtgenote hebben nog weinig geen contact met Farzaneh. Zij woont niet meer in Teheran en de keren dat ze contact hebben met haar durven ze niet over het geloof te praten omdat zij niet weten wie er mee luistert..."

Verder stelt verzoeker:

"Verwerende partij kan niet gevolgd worden in haar kritiek Immers, op 13 december 2020 om 18u38 werd weldegelijk het echtscheidingsdocument overgemaakt aan verwerende partij door de raadsman van verzoekende partij, (stuk 3)

Verzoekende partij voegt dat stuk nogmaals toe en zal in de loop van de procedure tevens het vertaald exemplaar neerleggen. (Stuk 4) Het feit dat de zoon van verzoekende partij niet veel weet over het mirakel dat het gezin meemaakte (zijnde de genezing van verzoekende partij), hoeft niet te verbazen. Op het moment dat verzoekende partij ziek was, was haar zoon amper 8 jaar oud. Zij heeft er ook voor gekozen om haar zoon niet bezorgd te maken en heeft hem ook behoed van de gedachte dat zijn vader kleine kans op overleven had en zou kunnen komen te overlijden. Verzoekende partij wilde vooral dat hij zich focuste op zijn studies en belastte haar zoon aldus niet met haar medische problemen."

Inzake zijn houding ten opzichte van E. nadat hij in de problemen kwam, geeft verzoeker aan:

“Verzoekende partij begrijpt de redenering van verwerende partij niet. Zij kende Edik niet zo goed. Vigen, Rafic en Raymon waren de mensen die hem het beste kenden. Via hen trachtte verzoekende partij informatie over Edik te bekomen maar zij wilden/konden verzoekende partij niet verder helpen. Dergelijke redenering en motivering op basis van een subjectief aanvoelen, snijdt geen hout en maakt het voor verzoekende partij onmogelijk om haar geloofsovertuiging aan te tonen.”

Betreffende het verwijt dat hij niet op de hoogte is van eventuele juridische procedures en problemen van zijn familieleden, doet verzoeker gelden:

“Uit deze motivering blijkt andermaal dat verwerende partij de gang van zaken en de manier van vervolging bij bekering in Iran niet kent. Immers, wanneer men beschuldigd wordt van afvalligheid, wordt men eerst gearresteerd en dan pas wordt er een dossier aangemaakt. Later dient men dan voor de Islamitische rechtbank te komen. Het is aldus niet zoals eender welk ander misdraad, waarover verzoekende partij simpelweg informatie kon aanvragen... Verwerende partij kan dan ook niet gevolgd worden in haar kritiek.”

Omtrent zijn vertrek en uitreis uit Iran, verklaart verzoeker:

“Zoals hierboven reeds uiteengezet, verloopt een arrestatie en veroordeling omwille van afvalligheid niet op dezelfde manier als bij andere misdrijven. Bovendien hadden verzoekende partij en haar echtgenote niet het profiel waarvan men kon vermoeden dat ze het land ontvluchtten: verzoekende partij had een eigen succesvol bedrijf, haar echtgenote een eigen advocatenkantoor. Zij hebben betaald voor hun visum en de smokkelaar heeft alles voor hen geregeld. De redenering van verwerende partij is dan ook erg kort door de bocht.”

Voorts betoogt verzoeker, inzake zijn paspoort en dat van zijn echtgenote:

“Verzoekende partij heeft inderdaad gezegd dat zij hun paspoorten hebben verbrand, haar echtgenote heeft verklaard dat ze ze vernietigd hebben (niet verscheurd). Verwerende partij zoekt werkelijk spijkers op laag water en tegenstrijdigheden die er geen zijn!!”

De motivering waarin zijn bekering opportunistisch wordt bevonden, vindt verzoeker verder absurd. *“Verzoekende partij werkt enorm hard, tot 1 uur 's nachts, moet nog naar huis, slapen en de volgende dag terug gaan werken. Dat zij niet alle ochtenddiensten online volgde, maakt haar dat dan minder een christen?! Verwerende partij weigert - op een erg laconieke manier - rekening te houden met de specifieke situatie van verzoekende partij.”*

Aangaande de motieven omtrent zijn Facebookactiviteiten en de informatie inzake de Iraanse autoriteiten, stelt verzoeker:

“Het kan verwerende partij aldus helemaal niet schelen als zij verzoekende partij haar dood in jaagt... Haar doopsel, haar geloofsovertuiging, werkelijk alles is online te vinden en toch is er volgens verwerende partij geen enkele risico in hoofde van verzoekende partij bij terugkeer naar Iran?! Men moet een klein beetje serieus blijven!

Op afvalligheid staat nog steeds de doodstraf in Iran:

(...)

En

(...)

Overall worden bekeerde christenen opgepakt en veroordeeld tot de doodstraf:

(...)

Verzoekende partij begrijpt dan ook niet hoe verwerende partij kan stellen dat verzoekende partij op een veilige manier zou kunnen terug keren naar Iran.”

Verzoeker geeft aan:

“De thans bestreden beslissing is niet gesteund op daadwerkelijke tegenstrijdigheden of omissies, doch enkel op kleine onbenullige verklaringen. Verzoekende partij heeft hierboven de argumenten van verwerende partij weerlegd en aangetoond waarom zij weldegelijk meent in aanmerking te komen voor internationale bescherming.”

Tevens stelt hij nog dat verweerder op zijn minst onredelijk tewerk ging bij de beoordeling en zeer snel en zeer onzorgvuldig tot de bestreden beslissing kwam.

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

“in hoofddorde (...) om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en subsubsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen.”

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog een e-mail, verstuurd aan verweerder, en een echtscheidingsdocument bij het verzoekschrift (bijlagen 3 en 4). Ter terechtzitting wordt de vertaling van het echtscheidingsdocument neergelegd.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2. Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.4. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omdat hij zich zou hebben bekeerd tot het christendom.

Van verzoeker kan, als verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, in dit kader verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekken gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

In het licht van het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd dat verzoeker incoherente verklaringen aflegde omtrent de persoon die hem ervan zou hebben overtuigd zich te bekeren. De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Zo zijn uw verklaringen over de persoon die u zou overtuigd hebben om u te bekeren niet meteen coherent. U stelde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat het uw vriend Vigen was die u overtuigde om u te bekeren tot het protestantisme (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat het dankzij Vigen was, die geen protestant was maar een orthodox, dat er een ontmoeting tussen u en Edik plaatsvond, maar dat het Edik was die u het (protestantse) christendom leerde kennen, die u de weg naar de protestantse huiskerk wees en die u overtuigde om u te bekeren (CGVS, p. 13-14, p. 24 en p. 26-27). Nadat Vigen het contact met Edik had geregeld, was uw contact met hem zoals vroeger: u kocht nog steeds uw alcohol bij hem of bezocht hem indien u een probleem had met uw auto; in de huiskerk zag u hem niet (CGVS, p. 13, p. 15 en p. 26).”

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. Zijn voormelde verklaringen zijn duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en met elkaar in strijd. Bij de DVZ gaf hij in duidelijke bewoordingen aan dat zijn vriend Vigen, die van Armeense afkomst was, degene was die hem zou hebben overtuigd zich te bekeren tot het protestantisme. Bij het CGVS gaf hij aan dat Vigen zelf orthodox was, dat deze persoon hem voorstelde aan de protestantse Edik en dat het deze

laatste persoon was die hem naar het protestantisme leidde. Dat het gehoor bij de DVZ kort was, kan geenszins een verklaring bieden voor de voormelde, aperte incoherentie in zijn verklaringen. Waar nog aangenomen zou kunnen worden dat dit een verklaring zou kunnen bieden voor het niet vermelden van een aantal minder belangrijke details, biedt dit namelijk geenszins een verklaring voor het gegeven dat verzoeker dermate incoherente verklaringen aflegde over het voormelde, essentiële element in zijn bekeringsproces.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing op gerechtvaardigde wijze aangegeven:

“Voorts is het opmerkelijk dat u weinig informatie had over Edik, de persoon die u, althans volgens uw verklaringen op het Commissariaat-generaal, overtuigd zou hebben van uw nieuwe geloof, en over uw medehuiskerkgenoten. U wist weliswaar dat Edik een protestants-christelijke Armeniër was – wat speciaal was aangezien 95 procent van de Iraanse Armeniërs orthodox zijn – maar waarom hij protestant was wist u niet (CGVS, p. 26). Ook wist u niet waarom Edik na enige tijd soms later of soms zelfs niet meer naar de huiskerk kwam en had u geen idee hoe hij zijn geloof beleefde wanneer hij niet naar een huiskerk ging. U stelde dat hij misschien naar andere kerken ging, maar zeker wist u dit niet (CGVS, p. 32). Verder wist u dat Yousef de herder was van de huiskerk, maar waarom hij deze functie bekleedde wist u niet. Voorts wist u dat hij ook een bekeerde christen was, al wist u niet sinds wanneer noch heeft u hier vragen over gesteld (CGVS, p. 32). Verder wist u niet waarom uw medehuiskerkgenoot Ali niet gedoopt werd toen u werd gedoopt (CGVS, p. 33). Hij was immers ook een nieuwkomer in uw huiskerk en was, net als u, nog geen christen. U wist louter dat hij nog geen complete beginner was, maar meer wist u hier niet over (CGVS, p. 13 en p. 35). Uw opmerkelijk gebrekkige informatie over uw huiskerkgenoten, daar waar u naar eigen zeggen gedurende vele maanden naar de huiskerk zou zijn gegaan, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweerde huiskerkgang.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Gezien de cruciale rol die Edik zou hebben gespeeld in zijn eigen bekeringsproces, gezien deze persoon verzoeker genoeg vertrouwde om voor hem te bidden, veel met hem te praten over het christendom en hem mee te nemen naar en te introduceren in diens huiskerk, is het geheel niet geloofwaardig dat verzoeker het met deze persoon nooit zou hebben gehad over diens eigen bekering. Tevens kon worden verwacht dat verzoeker, gezien deze werd toegelaten tot en vele maanden deelnam aan de bijeenkomsten van diens huiskerk en aldus kennelijk door de voorganger en medehuiskerkleden werd vertrouwd, beter op de hoogte zou zijn van de reden waarom Edik na enige tijd soms later kwam of afwezig bleef, van de bekering van de leider van de huiskerk en de reden waarom deze persoon aan het hoofd stond en van zijn medehuiskerkgenoot Ali, die niet als hem een beginner was. Dat verzoeker hieromtrent een dermate verregaand gebrek aan kennis tentoonspreekt, doet weldegelijk en ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn beweerde bekering en huiskerkbezoeken.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Daarnaast blijkt uit uw beweringen dat u zich zowel in Iran als in België liet dopen. U omschreef beide doopsels als gelijkaardig en niet speciaal (CGVS, p. 33-34 en p. 37, doopattest d.d. 20 januari 2019). Nochtans aanvaarden de meeste christelijke kerken geen tweede doopsel. Dit geldt ook voor de Belgische kerk waar u bij aangesloten bent. Volgens Patrick C. (...), de voorganger van uw evangelische kerk die u volgens uw doopcertificaat heeft gedoopt, gelooft zijn kerk immers in het principe van een éénmalige doop. Hiervan kan volgens hem slechts in uitzonderlijke gevallen worden afgeweken: wanneer men onder druk werd gezet om zich in het buitenland te laten dopen, indien men niet tevreden was van de doop in het buitenland en indien men stelt dat de doop in het buitenland niet oprecht was. Bovendien kon hij zich niet herinneren of hij in de afgelopen jaren iemand die reeds gedoopt was in het buitenland een tweede keer heeft gedoopt in België. Uit uw verklaringen blijkt allesbehalve dat u zich in Iran onder druk liet zetten om u te laten dopen, dat u niet tevreden was over uw doop – u zag dit zelfs als het startpunt van uw bekering – en naar eigen zeggen heeft u zich in Iran oprecht bekeerd tot het christendom. Nergens voldoet u hier aan de voorwaarden waarbij een herdoop voor u mogelijk zou zijn in de kerk van Brugge. De vaststellingen dat u niet aan de voorwaarden voldeed om opnieuw gedoopt te worden en dat de voorganger van uw kerk zich bovendien niet eens herinnert dat hij de afgelopen jaren een herdoop heeft uitgevoerd waardoor het erop lijkt dat hij niet op de hoogte werd gebracht van uw eerste doopsel, ondermijnen dan ook in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw beweerde eerste doopsel (waardoor het overigens evenmin aannemelijk is dat uw schoonzus in de ruzie met haar stiefmoeder die al jullie problemen heeft veroorzaakt over dit doopsel zou gesproken hebben (CGVS, p. 20-21)).”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Waar de pastoor van verzoeker blijkens het in het verzoekschrift opgenomen schrijven tracht terug te komen op diens eerdere gezegden, dient immers te worden opgemerkt dat zulks bezwaarlijk ernstig kan worden genomen en dat de inhoud van

dit betreffende schrijven iedere bewijskracht ontbeert. Dit schrijven vertoont namelijk een kennelijk gesolliciteerd karakter, werd duidelijk opgesteld naar aanleiding van en als repliek op de voormelde motieven en werd klaarblijkelijk opgesteld op vraag en ten behoeve van verzoeker en/of diens advocaat. Daarenboven bevestigt de opsteller van dit schrijven nogmaals uitdrukkelijk dat de kerk in principe staat voor een eenmalige doop en dat er enkel herdoopt zal worden omwille van de in de bestreden motivering aangehaalde redenen. Dat deze pastoor dit vervolgens tracht te nuanceren en daarbij iedere verantwoordelijkheid uit handen geeft, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Dat dit principe zou gelden in de kerk, maar daarom nog niet altijd ter sprake komt van de dopeling zelf, dat de pastoor ervan zou uitgaan *“dat mensen dan zelf wel beslissen of ze zich al dan niet willen laten dopen”*, dat dit *“misschien wel naïef”* klinkt maar dat het *“niet mijn taak”* is *“om al dan niet te oordelen of iemand zich al dan niet terecht laat dopen, het is enkel mijn taak dit te onderwijzen, de verantwoordelijkheid ligt wat mij betreft dan in handen van de dopeling”* en dat dit *“waarschijnlijk ook gebeurd”* zou zijn met verzoeker, overtuigd hoegenaamd niet. Zeker aangezien de pastoor vervolgens uitdrukkelijk stelt dat hij slechts deeltijds werkt voor de kerk, toevoegt: *“en het lukt me dus ook niet om van alles van iedereen op de hoogte te zijn”* en aangeeft dat hij zich niet alles, en dus ook niet de volledige getuigenis van verzoeker of de vraag of zijn eerdere doop al dan niet ter sprake kwam, herinnert.

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Verder legden u en uw echtgenote onderling ook nog tegenstrijdige verklaringen af over het moment dat u uw bekering publiekelijk kenbaar maakte. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde uw echtgenote dat zij helemaal niet op de hoogte was van uw bekering tot het christendom tot u op een dag op een familiebijeenkomst aan iedereen die aanwezig was vertelde dat u zich had bekeerd (CGVS-vragenlijst, echtgenote, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal stelden zowel u als uw echtgenote evenwel dat u uw bekering aan haar bekend maakte tijdens jullie reis naar Isfahan (CGVS, p. 5; CGVS echtgenote, p. 5) en u enkele dagen later op een familiefeest aan de rest van uw familie vertelde over uw bekering (CGVS, p. 6). Betreffende de aanwezigen op dit familiefeest sloop er tussen jullie verklaringen bovendien nog een bijkomende tegenstrijdigheid. Zo stelde uw echtgenote op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw stiefmoeder Fatemeh hierbij aanwezig was (CGVS-vragenlijst ingevuld op de DVZ, echtgenote, vraag 3.5). Uzelf verklaarde dat uw zus Shanaz, haar man Hossein, haar zoon en uw schoonzussen Farzaneh en Fariba aanwezig waren; Fatemeh was niet aanwezig (CGVS, p. 6). Jullie tegenstrijdige verklaringen over het publiekelijk bekendmaken van uw bekering zetten niet alleen de geloofwaardigheid van het publieke bekendmaken van uw bekering op de helling, maar bijkomend de geloofwaardigheid van uw bekering zelf.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Voor de vastgestelde, kennelijke tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van zijn echtgenote bij de DVZ en bij het CGVS, biedt hij niet de minste uitleg. Dat er twee familiefeesten zouden zijn geweest, doet verder op generlei wijze afbreuk aan het gegeven dat verzoeker en diens echtgenote tegenstrijdige verklaringen aflegden omtrent de vraag of Fatemeh al dan niet aanwezig was op het specifieke feest waarop verzoekers bekering publiekelijk bekend zou zijn gemaakt.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Aansluitend hierbij is het vreemd dat u een paar maanden na de start van uw bekeringsproces, i.e. in mordad 1396 (juli/augustus 2017) uw schoonzus, i.e. de zus van uw echtgenote, al op de hoogte bracht van uw bekering (CGVS, p. 4, p. 7-8 en p. 15), maar uw echtgenote zelf pas maanden later, i.e. begin azar 1396 (november/ december 2017), erover vertelde (CGVS, p. 5-6). Dat u eerst uw schoonzus besloot in te lichten, die op dat moment samenwoonde met haar strikt gelovige stiefmoeder Fatemeh (CGVS, p. 8 en p. 21) wiens moeder werkzaam is bij de Basij (CGVS, p. 10 en p. 22), en niet eens uw echtgenote, die zo lang u haar kent niet religieus was, op de hoogte bracht noch bij haar polste wat ze ervan dacht dat u met uw schoonzus over het christendom zou spreken (CGVS, p. 5), komt weinig overtuigend over. Dat de mentale toestand van uw schoonzus slecht was en zij veel problemen had met haar stiefmoeder, waardoor u haar probeerde te helpen door haar de rust van het christendom over te brengen (CGVS, p. 8 en p. 25), doet hieraan geen enkele afbreuk. Het is in dit verband overigens eigenaardig dat, toen uw schoonzus enthousiast op uw predikwerk reageerde, u oordeelde dat ze te enthousiast was en dat u ze ondanks haar uitdrukkelijke vraag en ondanks uw intentie om haar de rust van het christendom over te brengen die u zelf ook ervaarde (CGVS, p. 27 en p. 29) niet naar de huiskerk liet meegaan (CGVS, p. 15). Ook uw bevreemdende houding ten aanzien van uw echtgenote en ten aanzien van uw schoonzus tast de geloofwaardigheid van uw beweerde bekeringsactiviteiten en dus van uw bekering zelf aan.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Dat hij het zijn echtgenote in persoon wilde vertellen, kan zijn merkwaardige gedrag immers hoegenaamd niet verklaren. De Raad

treedt verweerder bij en is van oordeel dat het, zeker gelet op het geschetste, strikt religieuze profiel en de werkzaamheden van de familieleden van zijn schoonzus, iedere geloofwaardigheid ontbeert dat verzoeker niet eerst zijn eigen, duidelijk minder religieuze echtgenote, zou hebben ingelicht van zijn bekering en bij haar zou hebben gepolst wat zij ervan dacht dat hij hierover met haar zus zou spreken. Dat hij alvorens zijn eigen echtgenote hiervan in te lichten vervolgens nog maandenlang zou hebben gewacht, is eveneens manifest onaannemelijk. Voor de vaststellingen inzake zijn verdere houding jegens zijn schoonzus, biedt verzoeker verder niet de minste uitleg.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Over uw publieke verklaringen over uw nieuwe geloofsovertuiging kan nog toegevoegd worden dat u zelf verklaarde dat ‘elk mens met gezond verstand in Iran weet dat dat (i.e. informatie over bekeringen) niet doorverteld mag worden’ (CGVS, p. 29). U wist dankzij de job van uw echtgenote als advocate wat bekeerlingen in Iran meemaken en wat ze in Iraanse gevangenissen met bekeerlingen doen (CGVS, p. 5) en tijdens jullie reis naar Isfahan stelde uw echtgenote expliciet dat uw bekering gevaarlijk was en vroeg ze u waarom u dit had gedaan (CGVS, p. 6). Dat u gelet hierop toch het risico nam om op familiefeesten over uw bekering te spreken – christelijk proselitisme, zo blijkt tevens uit de beschikbare informatie, is in Iran strikt verboden –, kan dan ook moeilijk overtuigen. In dit verband is het ook totaal onaannemelijk dat uw vrouw, hoewel zij als advocate wist welk triest lot bekeerlingen was beschoren en zij zich net als u bewust was van de risico’s, op een bepaald moment in Iran wel samen met u had afgesproken dat jullie uw bekering niet meer zouden ontkennen (CGVS, p. 5 en 22).”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat verzoeker wetens en willens het risico zou hebben genomen om zijn bekering openlijk en publiekelijk te communiceren op familiefeesten en dat zijn vrouw met de bekendmaking van deze bekering als advocate akkoord zou zijn gegaan, is gelet op de Iraanse context en mede gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake het strikt religieuze profiel en de werkzaamheden van een aantal van hun familieleden in het geheel niet geloofwaardig.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing op gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Tot slot had u erg weinig informatie heeft over de actuele geloofsbeleving van uw schoonzus Farzaneh. Zo stelde u dat Farzaneh al twee jaar christen is maar weet u niet hoe ze momenteel haar geloof beleeft in Iran, of ze door haar bekering problemen ondervindt en of ze omwille van haar bekering Iran wil verlaten. Dat u dit allemaal niet weet, maar zelf wel aanhield dat u de belangrijkste rol speelde in haar bekeringsproces (CGVS, p. 24-25), is weinig begrijpelijk. Voorts is het opvallend dat u aanvankelijk niet wist of Farzaneh in Iran naar een huiskerk ging (CGVS, p. 21), maar even later plots stelde dat zij wel naar een huiskerk ging (CGVS, p. 25). Uw gebrek aan informatie en deze tegenstrijdigheid doen dan ook vragen rijzen over uw beweerde belangrijke rol die u uitoefende in Farzanehs bekeringsproces, temeer omdat uw echtgenote wel nog contact heeft met haar (CGVS echtgenote, p. 6) en ook u na aankomst in België nog contact met haar had: u hielp haar en stuurde informatie door (CGVS, p. 24). Uit niets blijkt dan ook dat u zich niet naar haar (geloofs)activiteiten had kunnen informeren.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Voor de vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn verklaringen, biedt hij niet de minste verklaring. Voor het overige tracht hij geheel ten onrechte het aperte gebrek aan informatie omtrent Farzaneh te vergoelijken. Gezien zowel zijn echtgenote als hijzelf nog in contact stonden met deze persoon en in acht genomen dat hij haar wel informatie durfde door te sturen, kon, te meer gelet op de heden ten dage voorhanden zijnde veelheid aan persoonlijke en anonieme communicatiemiddelen, redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker, zo zijn verklaringen over zijn vermeende bekering, de rol die hij in de bekering van Farzaneh zou hebben gespeeld en zijn problemen op de waarheid zouden berusten, zich zou hebben geïnformeerd en derhalve veel beter op de hoogte zou zijn omtrent de voormelde, cruciale elementen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende interesse in en bekering tot het christendom in Iran en aan zijn beweerde bezoeken aan een huiskerk aldaar. Aldus wordt in de bestreden beslissing met recht geconcludeerd:

“Gelet op uw incoherente verklaringen over de persoon die u van het christendom zou hebben overtuigd, gelet op uw beperkte informatie over uw medehuiskerkgenoten, gelet op uw onaannemelijke herdoop, gelet op jullie risicovolle houding die in een Iraanse context zeer weinig plausibel is en gelet op uw gebrekkige informatie over het religieuze parcours van uw schoonzus die nochtans onder uw invloed zou bekeerd zijn en met wie u vanuit België nog contact had, kan er aan uw beweerde bekering in Iran geen geloof meer worden gehecht.”

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing daarenboven terecht gesteld:

"Bijgevolg kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering dat de stiefmoeder van uw echtgenote via uw schoonzus uw bekering te weten is gekomen, waardoor er evenmin nog geloof gehecht kan worden aan de hierdoor ontstane problemen. Dat hieraan geen geloof gehecht kan worden, blijkt tevens uit de volgende vaststellingen.

Zo is het, betreffende de eerste keer dat de stiefmoeder van uw echtgenote uw schoonzus buitenzette nadat ze een gesprek met christelijke inhoud had opgevangen, in een Iraanse context waarbij geloofsafval door de autoriteiten streng bestraft wordt bijzonder vreemd dat uw schoonzus het risico zou genomen hebben om de politie in te schakelen zou hebben om terug toegang te krijgen tot de woning van haar stiefmoeder die haar even daarvoor omwille van haar christelijke gesprekken had buitengezet (CGVS, p. 21).

Voorts komt het eigenaardig over dat toen de stiefmoeder van uw echtgenote de handgeschreven notities bij Farzaneh had gevonden en uw schoonzus haar had gezegd dat u zich had bekeerd waarop de stiefmoeder onmiddellijk naar uw echtgenote belde, uw echtgenote, zelfs al was dit in een ruzie waarbij ze boos was, aan haar stiefmoeder zomaar bevestigd zou hebben dat u inderdaad was bekeerd (CGVS, p. 16; p. 22). Uw echtgenote wist immers dat (de familie van) haar stiefmoeder Fatemeh actief was bij de Basij en zij wist zelf ook dat het problematisch was indien er informatie over uw bekering aan de moeder van stiefmoeder Fatemeh zou worden doorgegeven (CGVS echtgenote, p. 7). Bovendien wist uw echtgenote eveneens dat haar zus Farzaneh al eens was buitengezet door Fatemeh omdat uw mogelijke bekering ter sprake was gekomen.

Verder sloop er een opvallende incoherentie in uw verklaringen betreffende Fatemehs houding nadat ze uw bekering had ontdekt. Aanvankelijk verklaarde u dat zij zou gezegd hebben dat ze niet u, maar enkel de andere kerkgangers iets wilde aandoen (CGVS, p. 22). Even later verklaarde u evenwel niet te weten of ze op de hoogte was van uw huiskerkgang (CGVS, p. 32). Deze twee uitspraken zijn moeilijk met elkaar te verzoenen."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Bijgevolg blijven deze motieven onverminderd gelden.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing op gerechtvaardigde wijze aangegeven als volgt:

"Vervolgens komt uw houding ten aanzien van Edik, de persoon die u kennis liet maken met het christendom, nadat u in de problemen was gekomen merkwaardig over. U stipte enerzijds aan dat u zich na uw vertrek uit Iran naar hem probeerde te informeren via Vigen, Rafic en Raymon, maar dat het niet is gelukt. Ook via sociale media kreeg u hem niet te pakken. Dat u zich na uw vertrek uit Iran wel naar hem probeerde te informeren maar dat u toen u nog in Iran was niet eens met hem contact probeerde op te nemen om hem bijvoorbeeld te waarschuwen dat u in de problemen was gekomen en om aldus eventueel onheil voor hem te voorkomen (CGVS, p. 30), doet wederom vragen rijzen over de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen ten gevolge van het uitlekken van uw bekering."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Door boudweg aan te geven dat hij Edik niet zo goed kende, ontkracht hij deze motieven namelijk hoegenaamd niet en doet hij geenszins afbreuk aan de vastgestelde, onlogische houding die hij innam. Dat hij na zijn vertrek wel de moeite zou hebben genomen om zich te informeren over deze persoon maar dat hij het voor zijn vertrek niet eens de moeite zou hebben gevonden om contact met deze persoon te proberen opnemen bijvoorbeeld om hem in te lichten van zijn eigen problemen en/of hem te waarschuwen, is niet plausibel.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Verder blijkt uit uw verklaringen tevens dat u, sinds uw aankomst in België, geenszins op de hoogte bent van eventuele juridische procedures die tegen u zouden lopen. Nochtans onderhoudt u met uw familie telefonische contacten. Zo wist u niet of er ooit een aanhoudingsbevel tegen u is geweest en raadpleegde u nooit uw elektronische juridisch dossier. U informeerde zich evenmin via een advocaat of via de vroegere collega's van uw echtgenote, die advocate was (CGVS, p. 23-24). In het verlengde hiervan is het overigens vreemd dat u niet eens wist of er ooit familieleden problemen kregen n.a.v. uw bekering en of zij werden meegenomen voor ondervraging. Dat u zich niet bij uw zus wil informeren omdat zij te oud is om haar hiermee lastig te vallen (CGVS, p. 24), kan bezwaarlijk als afdoende uitleg voor uw gebrek aan informatie hierover worden beschouwd. Uw zus is immers op de hoogte van uw bekering, net als uw stiefzus (CGVS, p. 6). Uw desinteresse voor uw eventuele juridische problemen en voor de eventuele problemen van uw familieleden ten gevolge van uw bekering tast opnieuw de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen aan. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers in alle redelijkheid verwacht worden dat hij zich zo volledig mogelijk informeert naar al deze elementen die enigszins in verband staan met de kern van zijn vrees".

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Zijn beweringen omtrent de gang van zaken en manier van vervolging in Iran, staft hij op generlei wijze.

Hoe dan ook biedt hij hiermee geen verklaring voor het feit dat hij totaal niet op de hoogte bleek van een eventueel aanhoudingsbevel jegens hem, dat past in de door hem zelf geschetste gang van zaken, van het opstarten van enige procedure bijvoorbeeld bij verstek en van eventuele problemen of ondervragingen van familieleden. Dat hij hieromtrent een dermate verregaande onwetendheid tentoonspreidde en hiervoor geen afdoende verklaring bood, getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming immers worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst.

Voorts wordt in de bestreden beslissing met redenen aangegeven als volgt:

“Tot slot dient nog op uw legaal vertrek uit Iran gewezen te worden (CGVS, p. 10-11). Volgens uw verklaringen had u nul risico op een reisverbod aangezien u volgens uw informatie nog niet veroordeeld was bij de rechtbank waardoor u gewoon legaal het land kon verlaten (CGVS, p. 11). Aangezien u, zoals reeds aangegeven, geen enkele informatie had over eventuele aanhoudingsbevelen tegen u, komt het loutere gegeven dat u, ofschoon de autoriteiten duidelijk naar u op zoek waren – ze waren al langs geweest bij u thuis, in de school van uw zoon en op het werk van uw echtgenote (CGVS, p. 16) –, het ongelooflijke risico heeft genomen, nota bene met een Bijbel in jullie bagage (CGVS, p. 25-26), om legaal het land te verlaten zo onwaarschijnlijk over dat er geen geloof meer aan uw beweerde problemen ten gevolge van uw bekering gehecht kan worden. Ook het feit dat een smokkelaar u hierbij zou hebben begeleid, zoals uit uw verklaringen blijkt (CGVS, p. 10-11), kan dit door jullie genomen risico om legaal onder jullie eigen identiteit te reizen niet minimaliseren. Immers, uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal blijkt dat een vertrek waarbij omkoping een rol zou spelen quasi onmogelijk is, aangezien de vele controles zulks zeer duur en complex maken.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Zoals genoegzaam blijkt uit zijn voormelde verklaringen, wist hij niet of er al dan niet een aanhoudingsbevel was en was hij ervan op de hoogte dat de autoriteiten hem actief zochten. Dat hijzelf en zijn echtgenote desalniettemin het risico zouden hebben genomen om hun land van herkomst op legale wijze, dit dan nog met een bijbel in hun bagage, te verlaten, is in het geheel niet geloofwaardig. Met de herhaling van de verklaring dat een smokkelaar hen zou hebben begeleid, doet verzoeker verder geenszins afbreuk aan de voormelde, inzake deze verklaring gedane vaststellingen.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Volledigheidshalve kan nog gewezen worden op jullie bevreemdende verklaringen over (de vernietiging van) jullie paspoort. U verklaarde dat jullie jullie paspoorten na jullie aankomst in België in Roeselare op aanraden van de smokkelaar hebben verbrand (CGVS, p. 11). Uw echtgenote stelde op de Dienst Vreemdelingenzaken echter dat het paspoort werd verscheurd (verklaring DVZ echtgenote, vraag 28); op het Commissariaat-generaal zei ze dat u ook haar paspoort vernietigde, maar wist ze totaal niet hoe. Geconfronteerd met haar tegenstrijdige verklaringen reageerde zij dat zij nooit zoiets verklaard heeft op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS echtgenote, p. 8). Een loutere ontkenning kan echter evenmin als afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid beschouwd worden. Jullie incoherente verklaringen over (de vernietiging van) jullie paspoort doen dan ook sterk vermoeden dat jullie jullie paspoorten wenselijk achter te houden, mogelijks omdat hierin informatie opgenomen staat die niet in overeenstemming te brengen is met de inhoud van jullie verklaringen op het Commissariaat-generaal.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Door de verklaringen van zijn echtgenote eenvoudigweg te ontkennen, en dit ondanks dat deze duidelijk blijken uit het dossier en niet mis te verstaan zijn, ontkracht hij deze motieven namelijk in het geheel niet.

De voormelde vaststellingen hebben, dit in tegenstelling met wat verzoeker meermaals tracht te laten uitschijnen in het verzoekschrift, stuk voor stuk betrekking op cruciale en essentiële elementen, die de kern raken van zijn voorgehouden bekering, problemen en vrees. Zij volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde bekering tot het christendom in Iran, aan de concrete, hieruit voortgesproten problemen en aan de hieruit voortvloeiende, door verzoeker aangehaalde, vrees voor vervolging. Bijgevolg wordt in de bestreden beslissing terecht geconcludeerd:

“Het geheel van bovenstaande motieven noopt ertoe te besluiten dat er aan uw asielrelaas niet het minste geloof meer kan worden gehecht.”

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing eveneens met recht gemotiveerd:

“Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een bijzonder negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Dat u na uw aankomst in België een kerk frequenteert, en uit uw verklaringen opgemaakt kan worden dat u deze geloofsbelijdenis linkt aan uw bekering in Iran, terwijl deze bekering in Iran niet geloofwaardig is, toont aan dat er aan uw beweegredenen om in België actief te zijn in de Evangelische kerk in Brugge geen enkel geloof gehecht kan worden en dat u bijgevolg eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België religieus actief bent en dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven.”

De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat, gezien verzoeker blijkens het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent zijn beweerde bekering en de hieruit voortgesproten problemen in Iran, verzoekers religieuze activiteiten in België klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van verzoekers relaas inzake zijn bekering en problemen, oordeelt de Raad dat verzoekers religieuze activiteiten in Europa een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven.

Dit geldt nog des te meer nu in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd:

“Zelfs al wordt niet ontkend dat u enige kennis over het christendom heeft – kennis kan via studie vergaard worden, waardoor dit gegeven op zich de oprechtheid van uw bekering niet aantoonst –, blijkt uw onoprechte bekering in België tevens uit het feit dat bezwaarlijk gesteld kan worden dat u in de coronaperiode actief de online kerkdiensten opvolgt. Gevraagd naar welke Bijbelteksten er besproken werden tijdens de laatste viering stelde u dat u veel overuren had gedaan en hard moest werken, waardoor u belet werd de misvieringen bij te wonen. U verklaarde dat u soms van 14u tot 1u 's nachts werkte. Gevraagd wat u belette om de vieringen in de ochtend te volgen, zei u opnieuw dat u hard aan het werk was (CGVS, p. 37-38). Dat u de tijd niet vond om buiten uw job deel te nemen aan online vieringen, wijst niet meteen op een diepgewortelde religieuze overtuiging.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Door eenvoudigweg te herhalen dat hij hard werkte, doet hij aan deze motieven namelijk geenszins afbreuk. Indien hij oprecht bekeerd was, kon worden verwacht dat hij, ook indien hij hard moest werken, de nodige stappen zou hebben gezet om de online kerkvieringen bij te wonen.

Voorts wordt in de bestreden beslissing met recht aangegeven:

“Betreffende uw opmerking dat u op uw facebookpagina geloofsactiviteiten heeft en dat u niet met zekerheid kan weten of de Iraanse autoriteiten hiervan al dan niet op de hoogte zijn aangezien uw profiel openbaar is (CGVS, p. 23) en betreffende uw opportunistische geloofsactiviteiten in België, blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit evenwel niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten – uw bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat u zich bij terugkeer als christen zal gedragen –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat, aangezien u de oprechtheid van uw beweerde bekering tot het christendom niet heeft aangetoond, uit niets blijkt dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om de christelijke inhoud van uw sociale media te wissen.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Uit het geheel van de voorliggende landeninformatie blijkt genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in zijner hoofde in het geheel niet aantoonst of aannemelijk maakt. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat hij zou zijn bekeerd tot het christendom, hij reikt niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van zijn activiteiten in België en op de sociale media en hij

maakt, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat hij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van zijn autoriteiten zou staan. Verzoeker weerlegt de terechte vaststelling voorts niet dat er *in casu* en gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn bekering en het klaarblijkelijk opportunistische karakter van zijn activiteiten in België en op de sociale media, redelijkerwijze van hem mag worden verwacht hij voorafgaand aan een terugkeer de betreffende berichten op de sociale media verwijdert.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het christelijke geloof zal aanhangen, dat hij zich aldaar als christen zal manifesteren en dat hij er als dusdanig zal worden gepercipieerd door zijn omgeving en/of zijn autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat hij ingevolge hiervan vervolging zou riskeren.

Derhalve is verzoekers verwijzing naar informatie over de situatie voor (bekeerde) christenen in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat verzoeker de bestreden beslissing voor het overige geheel ongemoeid laat waar gemotiveerd wordt:

“Betreffende de arrestatie en detentie in 1388, die u met een aantal foto’s wenste aan te tonen, kan nog opgemerkt worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u na uw arrestatie zonder meer werd vrijgelaten, dat u sindsdien nog jarenlang kon werken, dat u in de jaren na uw vrijlating ook toegang had tot de nodige gezondheidszorgen en dat u probleemloos legaal het land kon verlaten. Bijgevolg blijkt uit niets dat u bij terugkeer in dit verband een vrees zou moeten koesteren. U bevestigde dit ook, aangezien u expliciet verklaarde dat uw arrestatie in 1388 voor u geen reden was om Iran te verlaten (CGVS, p. 4; 10. Overigens kan er betreffende uw opmerking dat uw darmkanker het gevolg was van deze arrestatie – daarom legde u ook een Iraans bewijs neer van een door u ondergane coloscopie – (CGVS, p. 10; p. 12) opgemerkt worden dat uit uw Belgisch medisch dossier blijkt dat u voor uw darmproblemen reeds sinds 2000 wordt opgevolgd (zie medisch rapport d.d. 19 april 2018).

Betreffende het feit dat uw echtgenote geen religie heeft zolang u haar kent, kan er ten slotte nog opgemerkt worden dat nergens uit jullie verklaringen blijkt dat uw echtgenote in dit verband ooit problemen heeft gekend. Uw echtgenote kon ondanks haar overtuigingen op de arbeidsmarkt terecht – ze werkte achttien jaar als advocate – (CGVS, p. 5; CGVS echtgenote, p. 3-4) en kon legaal het land verlaten. Uit niets blijkt dan ook dat ze bij terugkeer naar Iran omwille van haar areligieuze overtuigingen ook maar enige vrees op vervolging of op ernstige schade zou moeten koesteren.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze geheel ongemoeid laat, onverminderd gelden.

De overige door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden, gezien zij door verzoeker onverlet gelaten worden, door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

“De overige door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Aan uw identiteit, nationaliteit, aan de identiteit van uw zoon en aan uw burgerlijke staat wordt niet getwijfeld. De medische documenten uit zowel Iran als België tonen uw medische problemen aan die niet worden betwist. Ook uw goede integratie in België, zoals blijkt uit de twee brieven van uw vrienden wordt niet betwist. Dat u in België werd gedoopt en naar de kerk gaat, zoals uit de neergelegde documenten blijkt, wordt door het Commissariaat-generaal niet ontkend. Het feit dat u ter staving van het doopsel en van uw kerkgang documenten neerlegt wil evenwel niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Uw doopsel en kerkgang dienen immers ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering tot het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed.”

Ook het nieuwe schrijven van verzoekers pastoor, opgenomen in het verzoekschrift, kan geenszins afbreuk doen aan het voorgaande. Zoals reeds bleek, vertoont dit schrijven immers een kennelijk gesolliciteerd karakter, werd dit duidelijk opgesteld naar aanleiding van en als repliek op de voormelde

motieven en werd dit klaarblijkelijk opgesteld op vraag en ten behoeve van verzoeker en/of diens advocaat, waardoor het de nodige bewijswaarde ontbeert. Daarenboven werd reeds hoger vastgesteld dat de opsteller van dit attest meermaals en uitdrukkelijk elke verantwoordelijkheid van de hand doet en expliciet aangeeft dat het niet zijn taak is om te oordelen of een doop al dan niet terecht is. Eveneens blijkt dat deze pastoor aangeeft: *“net zo min als het mijn taak is te oordelen of een doop terecht is, is het mijn taak om te oordelen of iemand echt christen is”*. Voorts geeft deze duidelijk aan dat hij geen zekerheid heeft en kan hebben over het feit of verzoeker al dan niet echt een bekering heeft doorgemaakt en dat hij enkel kan attesteren dat verzoeker actief deelneemt aan de activiteiten van de kerk. Hoe dan ook, kunnen dergelijke attesten en stukken weliswaar een bewijs vormen voor het gegeven dat verzoeker deelneemt aan het religieuze leven in België, doch laten zij niet toe enige uitspraak te doen omtrent de werkelijke beweegredenen achter zijn deelname aan deze activiteiten en het oprechte karakter van zijn engagement. Als dusdanig sluiten zij geenszins uit en doen zij geen afbreuk aan de gedane vaststelling dat de deelname van verzoeker aan deze activiteiten ingegeven is vanuit louter opportunistische overwegingen.

De e-mails en het document bij het verzoekschrift dat door verzoeker wordt omschreven als ‘echtscheidingsdocument’ kunnen evenmin afbreuk doen aan het voorgaande. De e-mails bevatten op zich geen gegevens die aan het voorgaande afbreuk zouden kunnen doen. Het ‘echtscheidingsdocument’ wordt slechts neergelegd in de vorm van een afdruk van een screenshot, waarvan de vertaling bij aanvullende nota ter terechtzitting wordt neergelegd. Gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke stukken, kan hieraan niet de minste bewijswaarde worden gehecht. Aan zulke stukken kan hoe dan ook slechts een ondersteunende bewijskracht worden toegekend, met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Zo hieruit al zou blijken dat verzoekers schoonouders gescheiden zouden zijn, dan nog dient bovendien te worden opgemerkt dat hieruit op zich geen verband blijkt met verzoekers vermeende, hoger ongeloofwaardig bevonden bekering en asielrelaas, zodat het verzoekers teloorgegangene geloofwaardigheid dienaangaande niet kan herstellen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de hoger aangehaalde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Verzoeker toont voor het overige niet aan op welke wijze het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van deze beginselen ook niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.7. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT